

Sygn. akt III AUa 799/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Dawid Krasowski

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Katowicach

sprawy z odwołania Gminy M. K. (Gmina M. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o odpowiedzialność z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji odwołującego Gminy M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 25 listopada 2016 r. sygn. akt X U 561/16

oddala apelację.

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Małek-Bujak /-/ SSA J.Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 799/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 stycznia 2016r. organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. - na podstawie art. 100 oraz art. 97 § 1 i § 2 ustawy z 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015r., poz. 613 ze zm.), w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2015, poz. 121 ze zm.) określił wysokość zobowiązań zmarłego w dniu 27 lipca 2012r. płatnika G. M. na dzień otwarcia spadku na łączną kwotę 339.407,81 złotych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Organ rentowy ustalił również,

że na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Katowice – Zachód z 16 lipca 2013r., sygn. akt II Ns 1507/13/Z spadek po G. M. nabyła z dobrodziejstwem inwentarza Gmina M. K.. W związku z ustaloną wartością masy spadkowej wykazaną w protokole spisu inwentarza z 3 września 2014r. w kwocie 212.558 złotych, odpowiedzialność Gminy M. K. zgodnie z art. 1031 § 2 ustawy z 23 kwietnia 1964r. kodeks cywilny (Dz. U. z 2014r., poz. 121 ze zm.) została ograniczona do powyższej kwoty.

Organ rentowy ustalił, iż Gmina M. K. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania zmarłego G. M. do wysokości stanu czynnego spadku,

tj. 212.558 złotych, na które składa się zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w łącznej kwocie 78.510,50 złotych oraz odsetki naliczone na dzień zgonu

w kwocie 89.750 złotych, ubezpieczenia zdrowotne w łącznej kwocie 18.093,21 złotych oraz odsetki liczone na dzień zgonu w kwocie 20.687 złotych, składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 2.814,29 złotych oraz odsetki liczone na dzień zgonu w kwocie 2.703 złotych (akta organu rentowego).

Odwołanie od decyzji wniósł Urząd M. (...), zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie przepisu art. 7 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy z 13 października 1998r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz niezgodność dokonanych ustaleń ze stanem faktycznym poprzez pominięcie okoliczności obowiązku odwołującego rozdysponowania, zgodnie z planem podziału, kwoty ustalonej spisem inwentarza nabytego przez odwołującego.

Odwołujący wniósł o: zmianę zaskarżonej decyzji w części II w ten sposób,

że ograniczenie odpowiedzialności Gminy M. K. zostaje w związku z ustaloną wartością masy spadkowej oraz planem podziału, nastąpi do kwoty 28.807,91 złotych, nadto wniósł o wstrzymanie zaskarżonej decyzji do chwili rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, rozpoznanie sprawy również pod nieobecność odwołującego oraz zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującego kosztów postępowania według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że organ rentowy prowadząc postępowanie administracyjne zakończone zaskarżoną decyzją nie przeprowadził żadnych ustaleń

w kierunku określenia rzeczywistej możliwości spłaty należności wynikającej obok spisu inwentarza także ze zobowiązań wobec innych wierzycieli oraz ich pierwszeństwa

w zaspokojeniu wynikających z planu podziału, pomimo tego, że skarżący pismem

z 28 października 2015r. informował organ rentowy, iż jego wierzytelność nie będzie mogła być zaspokojona w całości nie tylko z powodu wysokości ustalonej w spisie inwentarza ale też dlatego, że przed należnościami ZUS znajdują się wierzytelności innych wierzycieli, których zaspokojenie zgodnie z art. 1025 k.p.c. winno nastąpić we wcześniejszej kolejności.

Odwołujący wskazał, że po uwzględnieniu wierzytelności poprzedzających wierzytelność ZUS znajdująca się w kategorii V, może być spłacona do kwoty

28.807,91 złotych, która stanowi różnicę kwoty do której Miasto K. odpowiada

za długi spadkowe G. M. (212.558 zł) i wierzytelności ujętych w kategoriach

I - V (183.750,09 zł).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych stwierdzając, że propozycja odwołującego w przedmiocie zredukowania roszczeń wierzyciela w oparciu o art. 1025 k.p.c. przed wszczęciem egzekucji nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach oraz stanowi jedynie próbę antycypowania sytuacji, jaka może dopiero powstać w postępowaniu egzekucyjnym.

Wyrokiem z 25 listopada 2016r. sygn. akt X U 561/16 Sąd Okręgowy

w Katowicach w punkcie 1 oddalił odwołanie, a w punkcie 2 zasądził od odwołującego Urzędu (...) w K.kwotę 360 na rzecz organu rentowego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że G. M. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu, ale w okresie od września do listopada 2001r. od lutego do marca 2002r., od maja do grudnia 2002r., od stycznia do grudnia 2005r., od stycznia do grudnia 2006r., od stycznia do grudnia 2007r. od stycznia do grudnia 2008r., od stycznia do grudnia 2009r., od stycznia do grudnia 2010r., od stycznia do grudnia 2011r., od stycznia do czerwca 2012r. nie opłacił składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenia zdrowotne, nadto od listopada do grudnia 2002r., od stycznia do lutego 2003r., od kwietnia do grudnia 2003r., od lutego do grudnia 2005r., od stycznia do grudnia 2006r., od stycznia do grudnia 2007r. od stycznia do grudnia 2008r., od stycznia do grudnia 2009r., od stycznia do grudnia 2010r., od stycznia do grudnia 2011r., od stycznia do czerwca 2012r. nie opłacił składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (okoliczność bezsporna).

G. M. zmarł 27 lipca 2012r.

Postanowieniem z 16 lipca 2013r. (II Ns 1507/13/Z) Sąd Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach stwierdził, że spadek po G. M. na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza nabyła w całości Gmina M. K.. W dniu 3 września 2014r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Katowice-Zachód w Katowicach sporządził protokół spisu inwentarza masy spadkowej. Wartość stanu czynnego spadku określił na kwotę 212.558 złotych, w skład którego wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w K. przy ul. (...) oszacowane przez rzeczoznawcę majątkowego. Stan bierny tj. długi spadkowe obejmują: zadłużenie do SM (...) w K. w wysokości 17.870,16 złotych, zadłużenie do (...) S.A. w K. w wysokości 3.513,90 złotych, zadłużenie do I Urzędu Skarbowego w K. w wysokości 12.430,90 złotych, w tym 971,90 zł kosztów egzekucyjnych, zadłużenie do (...) Bank S.A. we W. w wysokości 98.376,34 zł, zadłużenie do ZUS Oddział w C. w wysokości 344.315,93 złotych, w tym 968 złotych kosztów upomnień, zadłużenie do (...) Spółki z o.o. w B. w wysokości 11.514,74 złotych, zadłużenie do (...) Sp. Jawna D. M., B. A. w K. w wysokości 11.238,65 złotych, zadłużenie do (...) S.A. w T. w wysokości 13.938,31 złotych, zadłużenie do (...) Spółki z o.o. w W. w wysokości 21.956,36 złotych, zadłużenie z tytułu alimentów zaległych do śmierci spadkodawcy na rzecz N. M. w wysokości 26.907,65 złotych, zadłużenie do A. K. (1) z domu M. zabezpieczone hipoteką w wysokości 47.000 złotych oraz odsetki zwłoki.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy ustalił odpowiedzialność Gminy M. K. za zobowiązania zmarłego G. M. względem ZUS, ograniczając ją do kwoty 212.558 zł, jako wartości stanu czynnego spadku.

W oparciu o dokonane ustalenia Sad Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podniósł, że zgodnie z art. 31 ustawy z z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016r. poz. 963 ze zm.), zwanej dalej ustawą systemową, do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio art. 97 § 1, art. 98 § 1 i 2 pkt 1, 2, 5 i 7, art. 100 ustawy z 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa. Stosownie do art. 32 ustawy systemowej do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie z art. 97 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017r. poz. 201 ze zm.) spadkobiercy podatnika,

z zastrzeżeniem § 2, przejmują przewidziane w przepisach prawa podatkowego majątkowe prawa i obowiązki spadkodawcy. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności spadkobierców za: zaległości podatkowe, w tym również za zaległości, o których mowa

w art. 52 oraz art. 52a; odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy; opłatę prolongacyjną; koszty upomnienia i koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec spadkodawcy powstałe do otwarcia spadku. (art. 97 § 2 pkt 1,2,5,7). W myśl art. 98

§ 1 Ordynacji podatkowej, do odpowiedzialności spadkobierców za zobowiązania podatkowe spadkodawcy stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz

o odpowiedzialności za długi spadkowe. Stosownie do art. 100 § 1 ordynacji podatkowej, organ podatkowy orzeka w jednej decyzji o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień poszczególnych spadkobierców na podstawie decyzji ostatecznych wydanych wobec spadkodawcy oraz jego zobowiązań wynikających z prawidłowych deklaracji. Jeżeli deklaracja złożona przez spadkodawcę jest nieprawidłowa lub deklaracji nie złożono, orzekając o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobierców, organ podatkowy jednocześnie ustala lub określa kwoty, o których mowa w art. 21 § 3 i 3a, art. 24 lub art. 74a. (art. 100 § 2 Ordynacji podatkowej)

Istotę sporu stanowi ustalenie, czy organ rentowy ma prawo dochodzić od Gminy M. K., jako spadkobiercy G. M. długów spadkowych do wartości stanu czynnego spadku, czy też z uwagi na wielość wierzycieli, odpowiedzialność Gminy M. K. winna zostać ograniczona do wartości kwoty 28.807,91 złotych, a organ rentowy jako wierzyciel powinien być zaspokojony na podstawie art. 1025 k.p.c. według kategorii zaspokojenia w kategorii V, obejmującej należności zabezpieczone hipoteką.

Należności z tytułu niezapłaconych przez spadkodawcę składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, składek na Fundusz Pracy oraz na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i należności z nimi związane - według ich stanu na dzień otwarcia spadku - przechodzą, jako obowiązek majątkowy zmarłego w rozumieniu art. 922 § 1 i § 3 kodeksu cywilnego, a więc jako dług spadkowy, na spadkobiercę, który przyjął spadek, w granicach jego odpowiedzialności za długi spadku, jednakże spełnienie tego obowiązku majątkowego, jako zobowiązania publicznoprawnego, następuje na zasadach określonych w dziale III Ordynacji podatkowej, a tym samym po wydaniu przez organ rentowy - jako wierzyciela, decyzji określającej zobowiązanie konkretnego spadkobiercy, która podlega kontroli sądu ubezpieczeń społecznych. Wydając decyzję organ rentowy określa zakres odpowiedzialności poszczególnych spadkobierców oraz wysokość zobowiązania.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że Gmina K. przyjęła spadek po zmarłym G. M. z dobrodziejstwem inwentarza na podstawie art. 1031 § 2 k.c., a zatem ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko

do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku tj. 212.558 złotych. Tak też przyjął organ rentowy w zaskarżonej decyzji, w treści której wyraźnie ograniczył odpowiedzialność odwołującej się za konkretnie wskazane zobowiązania składkowe zmarłego G. M. do ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku.

Za chybione uznał Sąd I instancji stanowisko procesowe odwołującego wyrażające się w tym, że odpowiedzialność odwołującego jako spadkobiercy za zobowiązania składkowe zmarłego powinna być ograniczona do kwoty 28.807,91 złotych stanowiącej różnicę kwoty, do której Gmina M. K. odpowiada za długi spadkowe i wierzytelności ujętych w kategorii I do V. Odwołujący wskazał, że zgodnie ze sporządzonym w myśl art. 1025 k.p.c. planem podziału wysokości kwoty, którą odwołujący może zaspokoić roszczenia organu rentowego w ramach spisu inwentarza, wynosi 28.807,91 złotych, ponieważ przed należnościami organu rentowego znajdują się wymagające zaspokojenia we wcześniejszej kolejności wierzytelności należące do I kategorii obejmujące koszty egzekucyjne w łącznej wysokości 8.603,72 złotych, do II kategorii należności alimentacyjne na rzecz N. M. w wysokości 26.862,45 złotych, do V kategorii należności zabezpieczone hipoteką tj. wierzytelność A. K. (2) w kwocie 148.283,92 złotych oraz wierzytelność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd I instancji wskazał, że art. 1025 k.p.c. traktujący o kolejności zaspokajania wierzycieli z sumy uzyskanej w sądowym postępowaniu egzekucyjnym odnosi się

do sądowego postępowania egzekucyjnego, a nie postępowania przed organem rentowym, które zmierza do wydania decyzji określającej odpowiedzialność spadkobierców za zobowiązania składkowe zmarłego płatnika składek. Zgodnie z powyżej przywołanymi regulacjami prawnymi, składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stanowią należności o charakterze publicznoprawnym, do którym przepisy kodeksu cywilnego o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz o odpowiedzialności za długi spadkowe stosuje się wyłącznie na podstawie odesłania zawartego w przepisie ordynacji podatkowej, do której odsyła art. 31 i 32 ustawy systemowej. Zasady ustalania odpowiedzialności spadkobiercy za przedmiotowe zobowiązania zmarłego płatnika składek normują powyżej przywołane przepisy ordynacji podatkowej, które wiążą organ rentowy przy wydawaniu stosownej decyzji. Wskazał, iż żaden przepis ordynacji podatkowej nie nakłada na organ rentowy uprawnienia stosowania art. 1025 k.p.c.

W konsekwencji Sad Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania.

Apelację od wyroku wniósł Urząd (...)

Zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji apelujący zarzucił mu:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu w postaci spisu inwentarza w części określającej długi spadkowe a w konsekwencji dowolne przyjęcie ponad spis inwentarza w sytuacji gdy długi spadkowe przekraczają wysokość stanu czynnego spadku, i nierozważenie w sposób bezstronny i wszechstronny wynikających stąd istotnych okoliczności ograniczających odpowiedzialność odwołującego,

tj. nieprzeprowadzenie prawidłowego postępowania dowodowego;

- naruszenie prawa materialnego poprzez obrazę przepisów art. 1023 § 2, art. 1031 § 2, art. 1031¹ § 3 oraz art. 1031³ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 98 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa oraz w zw. z art. 31 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wskutek przyjęcia odpowiedzialności powoda ponad określoną w spisie inwentarza odpowiedzialność za długi spadku przyjętego z dobrodziejstwem inwentarza.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonej decyzji w części II w ten sposób, że ograniczenie odpowiedzialności Gminy M. K. będzie, w związku z ustaloną wartością masy spadkowej oraz planem podziału, ustalone do kwoty 28.807,91 zł. względnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go skarżonej decyzji oraz przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji odwołujący podniósł, że Sąd I instancji uzasadniając wyrok nie odniósł się co do zasady do wynikającej ze spisu inwentarza okoliczności przekroczenia przez wartość długów spadkowych wysokości stanu czynnego spadku. Konsekwencją ustalenia zaś tej okoliczności jest konstatacja, iż przymusowy spadkobierca, jakim jest odwołujący jako publicznoprawny podmiot, nie jest w stanie zaspokoić wszystkie długów spadkowych.

Sytuacja, w której długi spadkowe przekraczają wartość stanu czynnego spadku wymaga ustalenia kryteriów kolejności ich należytego zaspokojenia, a dłużnik ma obowiązek uwzględnienia interesów wszystkich wierzycieli spadku. Na tym tle wskazał, że skarżona decyzja jest decyzją deklaratoryjną, która nie tworzy zaistniałego wcześniej stanu prawnego określającego odpowiedzialność przymusowego dłużnika spadkowego lecz tylko potwierdza istnienie stosunku prawnego i zakresu istniejącej z mocy prawa odpowiedzialności.

Jest to więc typowa decyzja deklaratoryjna wymiarowa a zatem stanowiąca tytuł egzekucyjny, na co wskazuje także treść jej pkt III zawierający wezwanie do zapłaty w pełnej określonej nią wysokości pod rygorem egzekucji administracyjnej. Z kolei wskazał, iż art. 98 § 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych,

w zakresie odpowiedzialności spadkobierców za zobowiązania podatkowe spadkodawcy

i o odpowiedzialności za długi spadkowe, odsyła jednoznacznie właśnie do przepisów Kodeksu cywilnego bez wskazania ich szczególnego statusu z uwagi na publicznoprawny charakter takich wierzytelności. Podniósł, że kształtujące odpowiedzialność za długi spadkowe przymusowego spadkobiercy przepisy art. 1023 § 2, art. 1031¹ § 3 oraz art. 1031³

§ 1 i 2 a w szczególności art. 1031 § 2 zdanie drugie k.c., wyraźnie odwołują się do spisu inwentarza w zakresie w jakim ujawnione tam długi spadkowe mogą wpływać na ustalenie tej odpowiedzialności w kontekście pojęcia stanu czynnego spadku w odniesieniu do każdego wierzyciela spadkowego.

Mając na uwadze powyższe oraz w świetle charakteru skarżonej decyzji jako decyzji wymiarowej, określenie tam odpowiedzialności powoda wobec organu tytułem długów spadkowych bez pokrzywdzenia wszystkich wierzycieli, nie może się odbyć bez uwzględnienia innych długów spadkowych. Ponieważ zaś art. 1025 k.p.c. w przypadku jeżeli suma objęta podziałem nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich należności, pozwala na ustalenie należytej spłaty wszystkich ujawnionych spisem inwentarza wierzytelności, oraz wobec braku innych przepisów w tym zakresie, jego zastosowanie potwierdzone zresztą powszechną praktyką jest zasadne także w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutów podniesionych przez apelującego, w pierwszej kolejności rozważeniu podlega zarzut dotyczący naruszenia art. 233 k.p.c. jako

że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na podstawie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę jedynie wówczas, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997r., II CKN 60/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 128).

Po myśli powołanego art. 233 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Reguła wyrażona w cytowanym przepisie jest nierozzerwalnie związana z zasadą swobodnej oceny dowodów, której ramy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 685/98). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena tych dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Skuteczne zarzucenie naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998r., III CKN 4/98, LEX Polonica nr 2111041).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew twierdzeniom pełnomocnika apelującego, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego nie wykracza poza granice zakreślone cytowanym przepisem.

Zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd drugiej instancji nie przeprowadził zatem postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji z uwagi na brak podstaw ku temu, dokonując jedynie oceny stanu faktycznego ustalonego przed Sądem I instancji oraz prawidłowości subsumcji.

Kwestią sporną była jedynie ocena zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia oraz stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a to wobec trafności ustaleń oraz oceny dokonanych przez Sąd I instancji, zawartych w obszernym i precyzyjnym pisemnym uzasadnieniu.

Przedstawione przez apelującego argumenty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, mogących stanowić podstawę zmiany zaskarżonego orzeczenia, a stanowią wyłącznie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji w ramach swobodnej oceny dowodów interpretacją przepisów ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji jako bezzasadnej.

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Małek-Bujak /-/ SSA J.Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek